

ALEXANDRA
POTTER

YKSI
HYVÄ
ASIA

BAZAR

ALEXANDRA POTTER

**YKSI
HYVÄ
ASIA**

Suomentanut Laura Liimatainen

BAZAR

Sivulla 36 olevan sitaatin Charlotte Brontën romaanista
Kotiopettajattaren romaani suomentanut
Tyyni Haapanen-Tallgren (WSOY, 1921).

Sivulla 119 olevan sitaatin Charles Dickensin romaanista
Kaksi kaupunkia suomentanut Saimi Järnefelt (WSOY, 1903).

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Laura Liimatainen

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen

ja Bazar Kustannus 2026

Englanninkielinen alkuteos *One Good Thing*

First published 2022 Macmillan an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Copyright © Alexandra Potter 2022

ISBN 978-952-870-046-3

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Omistettu Eltonille
ja kaikille mahtaville eläimille,
jotka tekevät elämästä parempaa.*

ESINÄYTÖS

Moi

Muistatko, miten kirjoitimme lapsena kiitoskirjeitä? Yleensä niitä raapustettiin joulun tai synttäreiden jälkeen ja aina parhaalla mahdollisella käsialalla. Tämä sähköposti olkoon kiitoskirjeeni sinulle.

Kun kaikki levisi käsiin, en nähnyt edessä tulevaisuutta.

On kauhistuttavaa jättää vanha elämä taakse ja aloittaa uusi.

Tiedät, miten olen pelännyt riskejä. En ole koskaan ollut yhtä rohkea kuin sinä. Mitä sinulla oli aina tapana sanoa? Että elämä tapahtuu mukavuusalueen reunamilla.

Lopulta kuitenkin tartuin neuvoosi. Koska arvaa mikä on vielä kauhistuttavampaa? Ajatus siitä, ettei enää ikinä olisi onnellinen. Kaikkialla ympärillä on särkyneitä sydämiä, mutta siitä huolimatta tunsin itseni loputtoman yksinäiseksi.

Tänne tultuani olen oppinut, että vain menettämällä sen, mitä rakastaa, voi löytää sen, mikä on kaikkein merkityksellisintä. Lisäksi olen saanut selville salaisuuden. Yksi hyvä asia riittää kääntämään elämän suunnan ja tekemään siitä jälleen elämisen arvoista. Se voi olla hymy tuntemattomalta, halaus ystävältä tai pieni, mitättömältä tuntuva ystävällisyyden osoitus. Tai vanha nimetön koiran rahjus.

Yksi hyvä asia voi tönäistä uudelle uralle. Se voi parantaa sydämen, rohkaista, ilahduttaa ja luoda aitoja, koko yhteisön kokoavia ystävyysuhteita. Se voi jopa pelastaa hengen.

Siispä kiitos neuvosta. Tiedän, ettei nyt ole joulu eikä syntymäpäiväni, mutta kun sitä eniten tarvitsin, sain sanoistasi lahjoista suurimman: toivoa.

SEITSEMÄN VAIHETTA

Surun seitsemää vaihetta käytetään yleisesti selittämään suuresta menetyksestä selviytymisen monimutkaista prosessia. Ne perustuvat psykiatri Elisabeth Kübler-Rossin kuuluisaan teoriaan. Menetyksiä on erilaisia: läheisen kuolema, parisuhteen loppu tai mikä tahansa suuri elämänmuutos. Erityisesti avioero kuvaa avioliiton ja siihen liittyneiden toiveiden ja unelmien kuolemaa, minkä vuoksi erosta toipuminen vaatii suruprosessia.

Alkusokin ja epäuskon jälkeen käynnistyy mutkikkaiden tunteiden matka, kunnes saavutetaan käänne ylöspäin kohti hyväksyntää, toivoa ja jopa iloa. Todellisuudessa suru ei kuitenkaan ole lineaarista; tunteet ovat sotkuisia ja hankalia, minkä vuoksi surun seitsemää vaihetta kannattaa käyttää ainoastaan suuntaa-antavana ohjenuorana. Menehtys on paitsi yleismaailmallinen myös äärimmäisen henkilökohtainen kokemus, ja jokaisella on oma matkansa.

ENSIMMÄINEN VAIHE

MITÄ HELVETTIÄ?

YORKSHIRE

”Mitäs ajattelet?”

Kun olemme kierrelleet alakerrassa, kiinteistönvälittäjä työntää auki mäntypuisen oven ja ohjaa minut päämakuuhuoneeseen.

Kysymys on täysin vilpitön muttei ehkä järkevin kysyä hiljattain eronneelta naiselta. Naiselta, joka on päättänyt hetken mielijohteesta jättää taakseen Lontoon ja kaikki ystävänsä, irtisanoutua työpaikasta, jossa on ollut viimeiset kymmenen vuotta, ja muuttaa satojen kilometrien päähän Pohjois-Englantiin Yorkshire Dalesin ylänköalueelle, josta hän ei tunne yhtikäs ketään.

Ajattelen vaikka mitä. Enimmäkseen sitä, että olen edelleen sokissa. Etten voi uskoa avioliittoni olevan ohi. Etten ole nukkunut kunnolla kuukausiin. Että minulla on selvästi keski-ikä kriisi. Että eilen etsin avaimia kaikkialta, kunnes löysin ne jääkaapista. Että olen lihonut kaksi kiloa – ketä oikein yritän huijata? Pikemminkin viisi ja rapiat päälle. Että olen hukassa ja hämilläni. Että makaan hereillä pimeässä ja mietin tämän olevan pelkkää painajaista. Että kaikki on omaa syytäni.

Että minä rakastan häntä.

Että minä vihaan häntä.

Että salaa toivon olevani sellainen nainen, joka tekisi petturieksälleen jotakin hullua, raivokasta ja kostonhimoista

pakastekatkaravuilla ja spray-maalilla, enkä sellainen nainen, joka silitti eksänsä paidat, pakkasi ne siististi jätösäkkeihin ja jätti autotalliin odottamaan, kunnes hän pääsisi hakemaan loput tavaransa.

”Tämä on tosi kiva”, sanon kohteliaasti ja katselen ympärilleni hämärässä huoneessa. Kukkakuviainen tapetti on vanhanaikainen ja ruskea kokolattiamatto haalistunut mutta tummempi niiltä paikoin, missä huonekalut olivat ennen.

Ajattelen, että olen konahtanut lopullisesti ja että tämä on hirvittävä virhe.

Väkevä tunkkainen katku lemahtaa sieraimiin, ja kotiikävä kouraisee.

Minulla ei vain enää ole kotia, jota ikävöidä. Se on myyty eron jälkeen osituksessa, vaikei kauppoja olekaan vielä tehty. Uudet omistajat, pariskunta jolla on kaksi pientä lasta, ovat muuttamassa sisään uudenvuodenpäivänä. Entinen aviomieheni on muuttanut meidän kotoamme uuden tyttöystävänsä luo. Hänen poikansa, minun rakas poikapuoleni Will, joka vietti ennen viikonloput ja lomat luonamme, on saanut opiskelut päätökseen ja lähtenyt reissaamaan. Jäljellä olemme vain minä ja tyhjä talo täynnä muistoja.

Tismalleen sen vuoksi nyt, pari viikkoa ennen joulua, muun maailman ostellessa lahjoja ja koristeita, minä etsin paikkaa, jota kutsua kodiksi.

”Tiedän, että hakukriteereissä sanoit etsiväsi huoneistoa, mieluiten sellaista, joka ei kaipaa remonttia, mutta ajattelin heittää viimeiseksi tällaisen villin kortin.”

On myöhäinen iltapäivä, ja tämä on viimeinen asuntonäyttö ennen kuin palaan Lontooseen. Päivä on ollut pitkä.

Lähdin aamun sarastaessa pikajunalla King's Crossin asemalta ja vaihdoin Leedsissä paikallisjunaan, joka puksuteli hitaan mutta henkeäsalpaavan matkan dramaattisissa maisemissa ennen kuin pysähtyi pienelle tuulen pieksamälle asemalle Yorkshire Dalesin rajaseudulla.

Siellä minua odotti kiinteistönvälittäjä Hardcastle, jonka kanssa olen tähän päivään saakka ollut yhteydessä ainoastaan sähköpostitse hänen vastattuaan kyselyyni alueella myytävänä olevista kiinteistöistä. Siinä missä Lontoossa kiinteistönvälittäjät ovat lipeviä pukumiehiä, Hardcastle on punaposkinen ja elämää suurempi hahmo vakosamettikaulusisessa vahakangastakissaan. Kätellessä hän oli muusata hyväntuulisesti käteni ennen kuin usutti minut vanhan Toyotan katumaasturinsa pelkääjän paikalle ja ajoi meidät syvälle Yorkshiren maalaismaisemiin. Ohitimme niityillä laiduntavia lehmiä ja lampaista hänen esitellessään myynnissä olevia asuntoja ja kommentoidessaan leppoisasti säätä vahvalla pohjoisenglantilaisella korostuksella.

”Ovat sadetta luvanneet... Johan on käynyt ilma vilpoiseksi... Kävi tuuri, eilen satoi saavista kaatamalla... Lumi jäänee kohta kukkuloilla maahan... Jokohan tuo taivas kirkkenee, näkyykö tuolla vilaus sinistä... Jos tuuri käy, viikonlopuksi saadaan poutaa...”

Hänen toiveikas suhtautumisensa sähän on merkillepantavaa, onhan kuitenkin joulukuun alku. Kuten on myös hänen kykynsä nähdä jotain hyvää tässä kolmesataa vuotta vanhassa kivitopalohasessa, joka on alun perin rakennettu maataloustyöläisten asumukseksi pienessä mutta kuvankauniissa Nettlewickin kylässä. Pimeine, ahtaine huoneineen, lahonneine ikkunanpuitteineen ja nikotiinin kyllästämine

seinineen talo on vanha ja väsynyt ja kaipaa kipeästi pientä pintaremonttia.

Tuttu tunne.

”Eikö olekin aika luonteikas?”

”En tiedä, onko homeessa mitään luonteikasta.” Osoitan seinästä kasvavaa pelottavan näköistä sientä. ”Tai tupajumeissa.” Kumarrun katsomaan lähempää kattoa halkovaa parrua ja sen nuppineulanpäähän kokoisia reikiä.

”Myyjä kuuntelee mielellään tarjouksia”, Hardcastle jatkaa reippaasti ja keinuu kannoillaan. ”Takapihalta on kaunis näkymä länteen päin. Vieressä on pari hassua taloa, mutta pääasiallisesti pihalta näkee suoraan laaksoon.”

”Minne etupihalta näkee?” Kävelen liukuikkunan luo ja kiskaisen sivuun harmaantuneen, tahraisen pitsiverhon. ”Kas, hautausmaalle.”

”Ainakin on hiljaista kuin haudassa.” Kiinteistönvälittäjä hörähtää omalle vitsilleen.

Nyt minä ajattelen kalmoja. Ajattelen Michael Jacksonin ”Thrillerin” musiikkivideota.

”Omistaja peri talon isotädiltään mutta asuu ulkomailla, niin tälle ei ole käyttöä.”

Ulkona on pimeää, ja heijastukseni ikkunalasissa vastaa tuijotukseeni. Näytän väsyneeltä. Vanhalta. Kalpealta kuin kummitus.

Ei ole käyttöä.

Niin mieheni taisi lähtiessään ajatella avioliitostamme. Ajatus jysähtää kuin paino rinnalleni. Olen edelleen selin kiinteistönvälittäjään ja puristan silmät kiinni nipistäessäni kyynelkanavia peukalolla ja etusormella. En voi itkeä. En täällä.

”Kuten sanoin, tämä oli vähän tällainen villi kortti.”

Kun hän sammuttaa yllämme killuvan paljaan hehku-lampun, minä avaan silmät ja viivyn hetken ikkunalla. Heijastukseni on kadonnut, ja katse ulottuu yli korkean kivimuurin ja puiden luuranko-oksien hautausmaan pimeisiin sopukoihin. Kello on vasta neljä, mutta on jo pilkko-pimeää.

”Palataanko siis kaupungille katsomaan vielä sitä vanhaa myllyä, joka on vasta remontoitu asunnoiksi?”

Takaani kuuluu valokatkaisijoiden naksuntaa, kun Hardcastle yrittää löytää portaiden valot. Kenties pitäisi perua koko muutto. Myöntää, että olen tehnyt virheen ja toiminut hätäisesti. Vuokrata kämpä Lontoosta ja anella työpaikkaa takaisin. Tämähän ei ole yhtään kaltaistani. Minä en ole missään nimessä impulsiivinen. Minä olen järkävä, varovainen. ”Riskien välttelijä”, kuten eläke-vakuutusyhtiö minua kuvailee.

Kaikissa self-help-kirjoissakin sanotaan, että avioeron jälkeen kannattaa odottaa ainakin vuosi ennen kuin tekee suuria päätöksiä, ja minulla on oppaita vino pino yöpöydällä.

”Sinähän pidit siitä, jossa oli kattoterassi, viidentoista kilometrin päässä täältä. Siitä on ollut paljon kiinnostuneita, kun on oiva sijainti vilkkaassa kauppakeskitymässä lähellä isoja marketteja, juna-asemaa ja muita palveluita...”

Taustalla kiinteistönvälittäjä papattaa myyntipuhettaan.

”Jos siis olet vakavissasi, kannattaa toimia nopeasti.”

Tuijotan edelleen ikkunasta, kun näen välähdyksen jotakin vaaleanpunaista, pallokuvioitua. Katson tarkemmin. On alkanut sataa, ja iskeydyttyään ikkunaan pisarat valuvat noroina alas. Ulkona on sateenvarjo, kirkkaan-pinkki sateenvarjo, jossa on valkoisia palloja. Seuraan sen liikkeitä pitkin hautausmaata, omistajaa piilossa varjon

alla. Minua alkaa hymyilyttää. Pilkullinen väriläiskä keikkumassa talven synkkyudessa, puikkelehtimassa hautojen välissä ei mitenkään sovi kuvaan. Se on kuin majakka pimeydessä.

”Haluan tehdä tarjouksen.”

Käännyn pois päin ikkunasta ja katson kiinteistönvälittäjää, joka odottaa portaiden yläpäässä älypuhelimensa näyttöä tutkaillen. Kohottaessaan katseensa hän näyttää tismalleen samalta kuin pahanteosta kiinni jäänyt oppilaani.

”Jouluostoksia”, hän selittää nolona. ”Hajuvettä. Rouvalle. Ostan joka vuosi saman putelin.” Hän sujauttaa äkkiä puhelimen pois. ”Anteeksi, mitä sanoitkaan?”

”Haluan tehdä tarjouksen.”

”Kas, mahtavaa! Oikein viisas päätös. Entisiin teollisuuskäinteistöihin remontoitujen asunnot ovat kovin suosittuja kaltaistesi ammattilaisten parissa –.”

”Ei kun minä haluan ostaa tämän talon.”

”Tämän talon?” hän toistaa kuin ei aivan voisi uskoa myyntipuheen todella tepsineen.

Kiinteistönvälittäjän epäusko tekee minusta entistä päätäväisemmän. Tämä talo herätti minussa jotakin – kenties siksi, että se on hylätty oman onnensa nojaan. Se tarvitsee jonkun, joka herättää sen rakkaudella jälleen henkiin. Alan laskeutua jyrkkiä, kapeita portaita.

”Tarjoan lähelle pyyntihintaa, kunhan talo otetaan heti pois myynnistä ja kaupat hoituvat ennen vuodenvaihdetta.”

”Selvä. Onnistuu. Tietenkin... Olen heti yhteydessä myyjään Singaporeen.” Hänen askelensa seuraavat kiiruhtaen perässäni. ”Ei tarvitse huolehtia, sillä meillä Hardcastlen ja pojan kiinteistönvälitystoimistossa sinun ongelmasi ovat meidän ratkaisumme.”

”Yksi juttu vielä.”

Portaiden juurella käännyin katsomaan, miten Hardcastle kolauttaa päänsä matalaan kattopalkkiin ja irvistää.

”Osta vaimollesi jotakin muuta tänä jouluna. Usko pois, hän on lopen kyllästynyt siihen hiivatin hajuveteen.”

LONTOO

Kuusi viikkoa myöhemmin

”Oliko siinä kaikki?”

Muuttomiehet kantavat viimeiset laatikot käytävästä.

”Taisi olla.”

Muuttopäivä on vihdoinkin koittanut. Viikkokausia maalarinteippiä ja kuplamuovia pursunnut talo on lopulta tyhjennetty.

Olen jo lukitsemassa ovea, kun epäily alkaa lepattaa sisälläni.

”Ei kun odottakaa”, huudahdan perään muuttomiesten kädessä pihapolulle. ”Tarkistan paikat vielä kerran.”

Kierrän tyhjät huoneet nopeasti. Olen jättänyt verhot ikkunoihin, mutta siitä huolimatta askeleni kaikuvat puullatioilla, ja palaan mielessäni siihen hetkeen, kun me muutimme taloon kymmenen vuotta sitten vastanaineina. Silloin huoneet vain olivat tuntemattomia ja jännittäviä, ja minä syöksähtelin ympäriinsä intoa ja energiaa pullollani, maalaussuunnitelmat ja miljoonat ideat päässä kieppuen –.

Keskeytän itseni.

Olen kenties pakannut omaisuuteni, mutta muistoni ovat edelleen takertuneet näihin seiniin. Nyt ei kuitenkaan ole aika antautua tunteiden ja muistojen vietäväksi. Huomaan

olohuoneen tyhjässä kirjahyllyssä pienen kehystetyn valokuvan ja nappaan sen mukaan voitonriemuisena.

Kuva on sellainen valkoreunainen neliö, jollaisia otettiin seitsemänkymmentäluvulla. Siinä olemme minä ja isosiskoni Josie, vaikkei hän silloin ollut kovin iso. Kumpikaan meistä ei ollut. Meidät on puettu samanlaisiin farkkuhaalareihin, ja istumme kiviaidalla isovanhempien talon edessä Yorkshiresa, virnistelemme kameralle ja syömme avaruusraketin muotoisia mehujäitä. Menetimme äitimme kovin nuorina ja vietimme kaikki koulun lomamatkat mummolassa. Meidät kasvatti yksinhuoltajaisä, jonka selviytymismekanismi oli uppoutua töihin, minkä vuoksi koti tuntui surulliselta ja tyhjältä, mutta mumola Nettlewickissä oli lämminhenkinen pakopaikka, jossa meidät otettiin ilolla vastaan. Sen vuoksi päätin aloittaa elämäni uudestaan samaisessa kylässä. Haluan ympärilleni hyviä muistoja. Haluan herätä paikassa, joka kaikesta huolimatta on aina tuntunut ainoalta turvalliselta kotisatamaltani.

Sujautan valokuvan käsilaukkuun ja kierrän pikaisesti loput talosta ennen kuin lukitsen oven perässäni ja pudotan avaimet postiluukusta. Kiinteistönvälittäjällä on omat avaimensa, joten jätän nämä uusille omistajille. Kun kuulen niiden kolahtavan eteismatolle, muistan, etten irrotanut avaimenperää – höpsöä matkamuistoa parin vuoden takaiselta Italian-lomalta, jolla juhlistimme syntymäpäivääni.

Ajatukseni ovat karkaamassa, mutta pakotan ne takaisin nykyhetkeen. Kuka kaipaa jotakin typerää Pisan kalteva torni -avaimenperää? Se ei edes kallistunut oikeaan suuntaan.

Muuttoauto on parkissa jalkakäytävällä hätävilkut päällä. Talo sijaitsee vilkkaan päätien varrella eikä siihen

kuulu omaa pihatietä, kuten ei useimpien lontoolaisten koteihin. Niinpä auto on keploteltu kadunkulmaan hylättyjen joulukuusien viereen. On tammikuun kolmas viikko, mutta kaupungilla ei ole ollut kiire keräyksen kanssa, minkä vuoksi kuusenraadot ilman neulasia tai koristeita lojuvat edelleen kadulla surkeana kasana. Elämä osaa olla julmaa, jopa joulukuusille.

”Olivia.”

Katsellessani muuttomiesten nostelevan viimeisiäkin tavaroita autoon kuulen olan takaa äänen.

”Ai, hei, Madeleine.”

Kiskon reippaan hymyn kasvoilleni ja käännyn katsomaan naapuria, joka ilmestyy kadunkulmassa sijaitsevan talonsa portista. Madeleine haluaa tietää kaikkien asiat – hän on yksin kokonainen katupartio – ja entisen mieheni muutettua pois hän on kytännyt puukaihtimiensa takana kuin sotilas vartiassa. Olen onneksi pystynyt välttelemään keskustelut olemalla juonikas ja lähtemällä aikaisin töihin.

Aina tähän saakka.

”Olenkin toivonut törmääväni sinuun vaikka kuinka kauan. Halusimme Rogerin kanssa sanoa, miten pahoillamme olimme, kun kuulimme sinusta ja Davidista...” Hän kiskoo avonaista neuletakkia tiukemmin ylleen ja vetää käsivartensa puuskaan viileässä ilmassa. Hän on ilmi selvästi syöksähtänyt pihalle kaihdintensa takaa, sillä hänellä on edelleen jalassa perulaiset sukkatossut. ”Miten sinä voit?”

”No, tiedäthän sinä...”, aloitan mutta annan sanojen haipua.

Vaikka eihän Madeleine voi tietää. Hänellä ei ole harmainta aavistustakaan. Hän on ollut neljäkymmentä vuotta

aviossa Rogerin, eläköityneen kirjanpitäjän, kanssa, ja hänen elämänsä noudattaa tiukkaa aikataulua. On lähi-kirkon tapaamiset, ruokaostosten toimitukset ja viikon-loppuisin Rogerin kauluspaitojen pyykkääminen. Ne Madeleine ripustaa pyykkinarulle niin säännöllisin etäisyyksin, että hänen on pakko käyttää mittanauhaa.

Hänen elämäänsä eivät kuulu avioeroasianajajat, kaaos eikä aviomies, joka karkaa asumaan hot joogassa tapaa-mansa nuoren sievän amerikkalaisen luo.

En totta puhuen saata uskoa, että ne kuuluvat minun-kaan elämääni. Kaikista maailman miehistä juuri David! David, joka tykkää pelata golfia, juoda uusiseelantilaisia viinejä ja käydä rotareiden illallisilla. David, joka pukeutuu purjehduskenkiin ja kauluspaitoihin ja kiusoitteli minua siitä, että tykkään vintage-vaatteista.

”Senkin vanha hippi”, hän nauroi, kun esittelin ylpeänä kirpputorilöytöjäni. Samaan aikaan hän näytti kuitenkin mietteliäältä. ”Tiedäthän sinä, että jos opettajan palkkasi ei riitä, voit ottaa minun luottokorttini. En halua ystäviemme luulevan, ettei vaimollani ole varaa uusiin vaatteisiin.”

Enää purjehduskenkiä ja kauluspaitoja ei näy mailla halmeilla. Kun hän tuli hakemaan viimeisiä tavaroitaan, hän oli pukeutunut kuin *Peaky Blindersin* gangsterinäyttelijä tweedlätsään, liiviin ja nilkkamittaisiin pillifarkkuihin. Hän ei vain ollut mikään Tommy Shelby vaan korkeasta veren-paineesta kärsivä viisikymppinen hammaslääkäri. Minkä vuoksi olin alun perin kannustanut häntä hot joogaan. Ironinen käänne. Olisi naurattanut, ellei ovensuussa olisi seissyt aviomies, jonka kanssa olin ollut kymmenen vuotta naimisissa.

KERTAKAIKKISEN SAMASTUTTAVA, HILPEÄ JA LIIKUTTAVA ROMAANI YKSINÄISYYDESTÄ, YSTÄVYYDESTÄ JA ELÄMÄN ODOTTAMATTOMISTA KÄÄNTEISTÄ.

Liv Brooks on yhä shokissa eronsa jälkeen. Hän päättää vaihtaa Lontoon säkenöivän suurkaupunkielämänsä Yorkshire Dalesin laakeisiin kukkuloihin. Uusi alkua maaseudulla ei kuitenkaan ole sellainen kuin hän kuvitteli ja hän tuntee itsensä eksyneeksi. Niinpä hän adoptoi Harryn, vanhan koiran, pitämään itselleen seuraa.

Liv huomaa pian, ettei hän ole ainoa, joka tarvitsee uuden alun. Päivittäisillä kävelyillä Harryn kanssa he tutustuvat Valentineen, vanhaan leskimieheen, pieneen pelokkaaseen Stanleyyn sekä teini-ikäiseen Mayaan, joka on vihainen kaikille ja kaikelle. Päivä päivältä elämä alkaa loksahdella uusiin uomiinsa ja yhdessä nämä yksinäiset sielut muodostavat jotain, mitä kukaan heistä ei osannut odottaa: epätodennäköisen mutta sitäkin sydämellisemmän yhteisön.

9 789528 700463